



Editorial April Issue vol.2 - 2020

Archetype team - 01/01/1970

«Ειπώθηκε συχνά ότι το 2020 είναι ένας θεμέλιος λίθος, στον δρόμο προς ένα καλύτερο μέλλον. Πολλές χώρες και πόλεις επεξεργάστηκαν τη δική τους “Vision 2020”.

Η χρονιά έφτασε. Ας κοιτάξουμε προς το συλλογικό αρχιτεκτονικό φαντασιακό, για να αδράξουμε αυτή την ιστορική ευκαιρία με θάρρος και δημιουργικότητα». Ωραίες λέξεις, αισιόδοξες, αγγελικά πλασμένες, που σήμερα ωστόσο προκαλούν ανατριχίλα με όσα συμβαίνουν διεθνώς. Ποιος τις διατύπωσε; Ο Hashim Sarkis, στο προγραμματικό κείμενό του για την εξόχως «κοινωνική» φετινή Μπιενάλε αρχιτεκτονικής της Βενετίας, όταν ορίστηκε διευθυντής της πριν λίγους μήνες.

Ενώ, από τη δική του μεριά, ο Paolo Baratta, στο τελευταίο κείμενό του ως πρόεδρος της φετινής Μπιενάλε, έδινε έμφαση στη σχέση μεταξύ Αρχιτεκτονικής και κοινωνίας των πολιτών, ενώ τόνιζε ότι η ταυτότητα ενός κοινωνικού συνόλου προσδιορίζεται από την ποιότητα του σχεδιασμού -περιλαμβανομένου του αρχιτεκτονικού- που είναι σε θέση να επεξεργαστεί για το μέλλον του.

Επανερχόταν, εξάλλου, στη σημασία της μετά-την-κρίση Μπιενάλε του 2010 της Kazuyo Sejima (“People meet in Architecture”), που ομολογουμένως ήταν «κοινωνική» περισσότερο στον τίτλο παρά στην ουσία, αλλά σε κάθε περίπτωση αποτελούσε σημαντική στροφή μετά την τελευταία Μπιενάλε της δεκαετίας του παροξυσμού της φόρμας (2008: “Out There: Architecture Beyond Building”, επιμελητής Aaron Betsky).